

nægter ikke, og kan dog ikke benægte, at man ved Lovbestemmelser kan indrette sig saaledes, at den og den Hjælp ikke er Fattighjælp. Om man vil udrykke det saaledes, at det ikke skal betragtes som en Fattighjælp, eller at det ikke er Fattighjælp, det er kun et Redaktionspørgsmaal, og det kunne vi vel nok komme ud over. Det ærede Medlem mener imidlertid, at selv om man nu kom ud derover, saa ligger det jo i Sagens Natur, at det er og maa blive en Følge af denne Hjælp, at vedkommende ikke kan faa Valgret, og at derfor duer § 64 ikke i den Retning. Denne Bemærkning rammer saa vel Regeringsforslaget som Vædringsforslaget; der er adskillige, som kun ramme Vædringsforslaget. Jeg tror ikke, det slaar til. Det skulde altsaa være saaledes, at man ikke ved Domstolene kunde faa Kendelse for, at det, der er hdet en Mand, forudsat, at det er i Genhold til Grundlovens § 84, ikke skulde være Fattighjælp. Jeg tror ikke, det slaar til, og det stemmer kun lidet med, hvad man har vedtaget, med, hvad der er gældende Ret, og med, hvad det ærede Medlem selv adskillige Gange har været med til at vedtage. Jeg skal nævne en Bestemmelse i Loven af 12te Marts 1864 om Forsørgelse af tjenstgørende Militæres Familier. Den lyder saaledes: „uden at saadan Understøttelse skal kunne fordres erstattet af Forsørgelsekommunen, og uden at den skal kunne foranledige de paagældendes Anbringelse paa en Arbejdsanstalt eller overhovedet medføre de Følger, som flyde af en hos Fattigvæsenet modtagen Understøttelse“. Den samme Bestemmelse eller en lignende findes i forskellige andre Love. Man har altsaa vedkendt sig her, at Lovgivningen kunde ordne dette Forhold saaledes, som det til enhver Tid af Lovgivningsmagten maatte stønnes at være rigtig. At dette i og for sig indeholder Punkter, som ere svage, det indrømmer jeg, og det ærede Medlem kan derfor have nogen Ret i, at det skal være Lovgivningsmagten, der skal være enig eller stønne over, hvorledes slige Forhold skulle ordnes. Det har jeg været, og det maatte jeg være paa det rene med for at kunne foreslaa § 64 i det her foreliggende Forslag. Men der er Beshynderligheder i vor Lovgivning, som der vel sagtens er i alle Lovgivninger, ogsaa med Hensyn til Fattigmaterien. Det er nemlig saaledes at forstaa, at de Understøttelser, der udredes af Forsørgelsekommunen, ere eller regnes for Fattighjælp, hvad man nu vil kalde det, men der er adskillige Understøttelser ganske af samme Karakter, som ikke regnes for Fattighjælp, f. Eks. for saa

vidt Understøttelsen udredes af Amtsfonden eller Amtsfattigkassen, som netop er til for at hjælpe de trængende i visse Tilfælde. Vi kunne her møde forskellige Anomalier, f. Eks. den, at den samme Understøttelse kan gaa fra Fattighjælp over til ikke at være det, saaledes overfor sindssyge. Hvis en sindssyg er anbragt paa en Anstalt og Kommunen bidrager dertil, og Kommunen ikke er gaaet ind paa, at det ikke skal betragtes som Fattighjælp — det sker nemlig ogsaa i ret mange Tilfælde — saa kan Amtsrådet forlange det. En Mand har sin Hustru paa en Sindssygeanstalt; der betales for hende af Kommunen, og denne regner dette som Fattighjælp; saa har Manden faaet Fattighjælp. Erklæres imidlertid vedkommende af Sindssygelægen — det kan nemlig ogsaa ske — for farlig for den offentlige Sikkerhed, saa betaler Amtsfonden paa Sindssygeanstalten, og saa er eo ipso Hjælpen gaaet over til ikke at være Fattighjælp. Det er altsaa ingenlunde givet, at den Hjælp, der ydes paa den Maade i Genhold til Grundlovens § 84, er Fattighjælp. Det er ogsaa en Gang, saa vidt jeg erindrer efter en Overenskomst med Rigsdagen, maaste noget vilkaarlig af Indenrigsministeren bestemt, at Udgifterne ved døvstumme Børns Etvisering og Indsendelse til Døvstummeinstituttet ikke betragtes som Fattighjælp. Det var efter en Resolution af 10de Januar 1883, og jeg tror nok efter en Forhandling her i Tinget. Der er altsaa ingenlunde saadanne faste Regler, at man med Sikkerhed kan, saaledes som det ærede Medlem gjorde, bygge paa, at det, der udredes af Forsørgelsekommunen — end sige andet — bliver Fattighjælp. Nu siger det ærede Medlem: Ja, Ministeren har sagt, at de vedkommende faa det fornødne, og det erkender det ærede Medlem, men det er andre, der stønne over, hvad dette fornødne er; hvis vedkommende selv kunde stønne over, hvad der var det fornødne, vilde det ærede Medlem finde det ganske tilfredsstillende for vedkommende, hvilket jeg meget godt forstaa. Naar man selv kan sige, hvad man vil have, kan man sagtens være fornøjet; men anderledes kan det ikke godt ordnes, end at der maa være et Støn til Stede. Saa siger det ærede Medlem: Naar vedkommende ikke faar, hvad han selv anser for fornødent, hvad saa? Det ærede Medlem kan ikke gøre den Indvending gældende mod Regeringsforslagets § 64; det antager jeg, man vil erkende, det er netop paa dette Punkt, jeg har forbeholdt mig at komme til en nærmere Ordning med Udvalget. Det er et Punkt, som i hvert Tilfælde ikke rammer